

Sygn. akt **XXIII Ga 443/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Renata Puchalska</i>

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2016 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 505¹⁰ k.p.c.

sprawy z powództwa **P. W.**

przeciwko **S. D.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z 30 listopada 2015 r., sygn. akt XVII GC 1552/15

orzeka:

1. oddala apelację,
2. zasądza od pozwanego S. D. na rzecz powoda P. W. 1200 zł (tysiąc dwieście) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Renata Puchalska

Sygn. akt XXIII Ga 443/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie wyrokiem z 30 listopada 2015 r. w sprawie o sygn. XVII GC 1552/15 zasądził od pozwanego S. D. na rzecz powoda P. W. kwotę 9 064,07 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1331 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że pozwany S. D. zlecił powodowi P. W. przewóz towarów na trasie M. (Włochy) – B. na podstawie zlecenia spedycyjnego o numerze (...) z dnia 24 czerwca 2013 roku. Wynagrodzenie ustalono na kwotę 1 700 Euro, które miało zostać zapłacone w terminie 45 dni od daty otrzymania prawidłowo wystawionej faktury i dostarczenia CMR. Przedmiotem przewozu było mleko w proszku bez temperatury w ilości 24 ton, towar umieszczony był w bigbagach na paletach. Powód podzlecił wykonanie przewozu P. D.. Odbiorca nie przyjął towaru z uwagi na to, że ładunek nie posiadał wymaganych plomb.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy wywiódł, że przewóz mleka na trasie M. – B. został wykonany zgodnie z umową łączącą strony, tym samym powodowi przysługuje wynagrodzenie. Pozwany nie przedstawił żadnych dowodów wskazujących na powstanie szkody. Ponadto do obowiązków przewoźnika nie należało plombowanie przesyłki. Pozwany nie wykazał również przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej z art. 471 k.c.

Apelację złożył pozwany zaskarżając powyższe orzeczenie w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie:

- art. 358 § 1 k.c. i zasądzenie zgodnie z żądaniem pozwu kwoty w walucie innej niż wymieniona w kontrakcie,
- art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku pozwanego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego;
- art. 17 ust. 1 Konwencji CMR polegającą na uznaniu, że uszkodzenie towaru oznacza wyłącznie zmianę jakościową.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w całości podzielił ustalenia faktyczne, ocenę prawną przedstawioną przez Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i przyjął je za własne.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku pozwanego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia wartości usługi transportowej polegającej na przewiezieniu 24 ton mleka w proszku z miejscowości B. Duży do M. we W., wskazać należy, że rozważania prawne Sądu pierwszej instancji są w pełni zasadne i powtarzanie ich w tym miejscu jawi się jako bezprzedmiotowe. Dodatkowo zwrócić uwagę wypada na wyrok Sądu Najwyższego z 19 grudnia 2006 r. (V CSK 360/06), w którym stwierdzono, że opinia biegłych ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego w sprawie materiału wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Nie może ona natomiast być sama w sobie źródłem materiału faktycznego sprawy ani tym bardziej stanowić podstawy ustalenia okoliczności będących przedmiotem oceny biegłych. Biegły nie może zatem zastąpić pozwanego w określeniu podstawowych przesłanek obliczenia wysokości szkody. W toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji pozwany nie zaoferował żadnych dowodów na podnoszone okoliczności. Twierdzenia zaś są niewystarczające. Sam zresztą skarżący w apelacji wskazał, że np. koszty paliwa czy wynagrodzenie kierowców mógł wykazać, czego wszak nie uczynił. Odnotować jednocześnie trzeba, że pełnomocnik pozwanego złożył zastrzeżenie do protokołu w trybie art. 162 k.p.c. Niemniej jednak zarzut naruszenia art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. był niezasadny w stopniu oczywistym.

W ocenie Sądu Okręgowego nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 358 § 1 k.c. Zgodnie z tym przepisem jeżeli przedmiotem zobowiązania jest suma pieniężna wyrażona w walucie obcej, dłużnik może spełnić świadczenie w walucie polskiej, chyba że ustawa, orzeczenie sądowe będące źródłem zobowiązania lub czynność prawna zastrzega spełnienie świadczenia w walucie obcej. Przepis ten statuuje pewien swoisty rodzaj instytucji *facultas alternativa*, która oznacza, że dłużnik może spełnić świadczenie w pieniądzu polskim nawet jeśli pierwotnie było ono wyrażone w walucie obcej. Przepis ten również przewiduje możliwość wprowadzenia modyfikacji tej zasady, np. w czynności prawnej. Umowa bowiem może np. wskazywać, że świadczenie powinno być spełnione wyłącznie w walucie obcej.

W niniejszej sprawie strony ustaliły wręcz odwrotnie, że „płatność wg kursu średniego waluty z dnia 1-ego załadunku”. Wyłania się z powyższego jednoznaczna konkluzja, że strony uzgodniły płatność za wykonanie przewozu w walucie polskiej.

Zdaniem Sądu drugiej instancji nie ma podstaw również do uznania za zasadny zarzutu naruszenia art. 17 ust. 1 Konwencji CMR. Wykładnia tego przepisu nie ma decydującego znaczenia, gdyż powodowi nie sposób przypisać odpowiedzialności. Do obowiązków przewoźnika nie należało plombowanie przesyłki, ponieważ dokonywał tego nadawca bądź nadawca w obecności kierowcy. Zlecenie spedycyjne w części dotyczącej ustaleń natomiast nie zawierało tego rodzaju warunków prawidłowego wykonania przewozu. Nie bez znaczenia pozostaje fakt, że powód pierwszy raz współpracował z pozwanym i dlatego nie mógł mieć wiedzy o szczególnych warunkach przewozu, a nie został przecież o tym poinformowany przez pozwanego. Przewoźnik zatem nie naruszył warunków przewozu.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił apelację. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono stosownie do treści art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych(Dz.U.2015.poz.1804).